

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **L. L. T.**, .právně zast. Mgr.Bc. Michaelem Kisem, advokátem se sídlem Riegrova 229, Chomutov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4- Nusle, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Služby cizinecké policie Praha ze dne 3.3.2009, čj. CPR-17251-1/ČJ-2008-9CPR-C249,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Služby cizinecké policie Praha ze dne 3.3.2009, čj. CPR-17251-1/ČJ-2008-9CPR-C249, a rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 13.10.2008, čj. CPPH-015507/CI-2008-60, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20.519,-Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr.Bc. Michaela Kise, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobou podanou dne 2.4.2009 žalobkyně napadá rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.3.2009, čj. CPR-17251-1/ČJ-2008-9CPR-C249, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále jen „Inspektorát“), ze dne 13.10.2008, čj. CPPH-015507/CI-2008-60, kterým byla žalobkyni zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání dle ust. § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

K 1.1.2011 přešla zákonem č. 427/2010 Sb., působnost Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, proto soud od uvedeného data jedná, jako s žalovaným, s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalobkyně se nemůže ztotožnit se závěry napadeného rozhodnutí, neboť toto pokládá za odporující zákonu včetně mezinárodních smluv. Žalobkyně konkrétně dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutí správního orgánu zcela nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobkyně. „Žalobkyně přitom žije již delší dobu v ČR, kde byla velmi integrovaná do společnosti. Žalobkyně má zde na území ČR rodinné vazby a vytvořila zde mnoha přátelských vztahů a známosti. Žalobkyně již nemá ve Vietnamu nikoho ani rodinnou, ztrácela veškeré vazby do domovského státu.“ Žalobkyně uvádí, že má zde sociální zázemí a rozvíjela zde podnikatelskou činnost. Správní orgán měl zkoumat rodinný život žalobkyně, v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva musí existovat skutečně naléhavá sociální potřeba, která by ospravedlnila zásah do soukromého rodinného života žalobkyně, z pouhého spáchání jiného správního deliktu, taková potřeba vyplývat nemůže. Navíc od spáchání tohoto správního deliktu již uplynula dlouhá doba, po kterou se žalobkyně nedopustila žádného jiného protiprávního jednání. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním ze základních znaků právního státu, neboť správní orgán vůbec neposuzoval výše naznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu rodinného a soukromého života, což je ovšem zcela nezbytné pro posouzení toho, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení lze vydat. Odkázala přitom na judikaturu Ústavního soudu III ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97). „Žalobkyně připouští, že nelegálně mimo hraniční přechod omylem překročila státní hranici SRN, kde byla zadržena orgány Německé policie již bez cestovního dokladu.“ Na druhé straně je však žalobkyně přesvědčena, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustila Českou republiku, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně rodinného života. „Nuceným víceletým odloučením není totiž nepřiměřeně sankcionován nejen žalobkyně ale i její rodina a přátelé.“

V závěru žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 18.5.2009, doručeném soudu dne 20.5. 2009, žalobkyně uvedla že správní orgán prvního stupně měl vyslechnout druhu žalobkyně, a to pana N.D.H., nar. X, st. přísl. V., se kterým žalobkyně žije ve společné domácnosti, a dále měl správní orgán zjistit rozsah podnikání žalobkyně na území České republiky, kdy žalobkyně aktivně podniká v České republice a zvážit přiměřenost svého rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, doručeným soudu dne 23.6.2009, uvedl, že průběhu správního řízení žalobkyně neuvedla, že by žila ve společné domácnosti s přítelem panem N. D. H., nar. X, st. přísl. V.. Šetřením v dostupných informačních systémech, které policie při výkonu státní správy provozuje, bylo zjištěno, že v evidencích cizinecké policie se osoba s tímto jménem, nenachází, a pokud by se jednalo o osobu jména N. D. H., téhož data narození, hlášena k pobytu na adrese P. 4 ., D. 285/59, z evidence cizinecké policie nevyplývá, že by žalobkyně sdílela se shora jmenovaným společnou domácnost, neboť je hlášena na adrese P. 4 ., V.. 861.

V druhém doplnění žaloby doručeném soudu dne 27.7. 2011 žalobkyně uvedla, že v příloze přikládá sdělení státního zastupitelství v Chemnitzu ze dne 2.10. 2008, že trestní řízení vedené proti žalobkyni, kvůli nedovolenému vstupu do Německa, bylo dne 9.10. 2005 zastaveno. Ze Sdělení státního zastupitelství v Chemnitzu (přiloženého v kopii a datovaného 2.10. 2008) vyplývá, že žalobkyni sdělují, že dne 26.1. 2006 bylo zastaveno řízení vedené proti její osobě kvůli nedovolenému vstupu do Německa dne 9.10. 2005. Dále bylo v Sdělení uvedeno, že zastavení bylo provedeno podle § 154b odst.3 trestního řádu, protože byla vrácena. Sdělení bylo přeloženo a opatřeno tlumočnickou doložkou.

V rámci nařízeného veřejného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích v rozsahu písemných podání doručených soudu.

Právní zástupce žalobkyně navíc v rámci ve lhůtě pro podání žaloby uplatněné žalobní námitky, týkající se nepřiměřenosti posuzování závažnosti porušení právních předpisů – nedovoleného vstupu do Německa, na základě kterých byla žalobkyně zařazena do evidence nežádoucích osob ve vztahu k době tohoto porušení, nízké závažnosti porušení, k době, která od nedovoleného vstupu uplynula a k následnému řádnému chování žalobkyně, doplnil právní argumentaci o tvrzení, že v daném případě správní orgány nerespektovaly čl. 112 Schengenské prováděcí úmluvy, podle kterého jsou smluvní strany povinny při rozhodování přezkoumávat po uplynutí tří let aktuálnost záznamů v evidenci, a pokud by tak správní orgán učinil, zjistil by, že řízení proti žalobkyni bylo Státním zastupitelstvím v Chemnitzu zastaveno a žalobkyně je vedena v evidencích neoprávněně.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

V žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané inspekci žalobkyně uvedla v oddílu „manžel“ – „nemám“, v oddílu dětí – bez záznamu, v oddílu „otec“ – „zemřel“ v oddílu matka a sourozenci uvedla, že žijí ve Vietnamu. V žádosti nejsou uvedeny žádné skutečnosti (tvrzené prvně v doplnění žaloby), z kterých by vyplývalo, že žalobkyně má přítele, s kterým sdílí společnou domácnost.

Dne 28.8. 2008 bylo žalobkyni doručeno oznámení inspektorátu ze dne 14.7. 2008, kterým jí bylo sděleno, že bylo zjištěno, že je vedena v schengenském informačním systému, s tím, že v případě jejich dotazů, týkajících se výše uvedené záležitosti, se může písemně obrátit na skupinu Správy a kontroly osobních údajů kanceláře policejního prezidenta. Dále byla žalobkyně poučena o možnosti se seznámit s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a současně o možnosti předložit další důkazy, které by odůvodňovaly vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně v reakci na výzvu zaslala žádost o informaci Skupině správy a kontroly osobních údajů kanceláře policejního prezidenta, kde požádala o kladné doporučující stanovisko, nic k jejímu rodinnému a soukromému životu neuvedla.

Ze sdělení Policejního prezidia ČR, Národní centrály SIRENE, ze dne 30.5.2008, adresovanému inspektorátu, vyplývá, že cestou SIRENE-Německo obdrželi k osobě žalobkyně informaci, že „byla daktyloskopována a fotografována dne 9.10.2005 pro porušení zákona o cizincích. Dne 10.10.2005 byla vrácena zpět. Dne 11.10.2005 byla výše jmenovaná vložena do pátrání k zatčení za účelem deportace/vyhoštění Federální policií Chemnitz.“

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že odvolací orgán při přezkumu prvostupňového rozhodnutí ze spisového materiálu zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě víza k pobytu nad devadesát dnů za účelem podnikání s platností ode dne 17.8.2005 do 30.4.2006. Ode dne 1.5. 2006 jí byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt s platností do 30.4.2008. Dne 20.3.2008 podala účastnice řízení prostřednictvím zmocněného zástupce na inspektorátu cizinecké policie Praha žádost o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu na území za účelem podnikání. V rámci vedeného správního řízení bylo v informačních systémech policie zjištěno, že ohledně osoby žalobkyně je veden záznam schengenském informačním systému, v kterém je žalobkyně vedena jako osoba, které byl zamítnut vstup do schengenského prostoru. Ze sdělení německé strany, které bylo vyžádáno cestou Národní centrály SIRENE, odboru mezinárodní policejní spolupráce policejního prezidia České republiky ze dne 30.5.2008, vyplývá že žalobkyně byla na území Spolkové republiky Německo daktyloskopována a fotografována dne 9.10. 2005 pro porušení zákona o cizincích. Dne 10.10. 2005 byla vrácena zpět na území České republiky. Dne 11.10. 2005 byla tato osoba vložena Federální policií Chemnitz do pátrání k zatčení za účelem vyhoštění. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 44a odst. 3 dobu pobytu na území České republiky dobu na vízum nad 60 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) 3 zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhlašování, rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území (odkaz na směrnici rady 2001/40 ES ze dne 28.5. 2001 o vzájemném uznávání rozhodnutí o vyhoštění státních příslušníků třetích zemí) z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně jednoho roku nebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu patřícího pod společný postup ve věci vyhlašování, a dále z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území. Na základě skutečnosti, že žalobkyně byla zařazena dne 11.10. 2005 do schengenského informačního systému jako cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území smluvních států z důvodu vyhoštění z území Spolkové republiky Německo, inspektorát cizinecké policie Praha žádost o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání žalobkyně zamítl podle ustanovení § 44 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a § 37 odst. 2 písm. f) téhož zákona.

V odvolání žalobkyně uvedla, že „v té době byla velmi krátce na území České republiky a omylem zabloudila do Spolkové republiky Německo, kdy byla zastavena německou policií, které nerozuměla, ale pochopila, že není na území ČR, a proto se hned vrátila do České republiky, kde se pak chová vzorně ...“ dále uvedla, že v příloze přikládá sdělení ze státního zastupitelství Chemnitz, v kterém bylo uvedeno, že bylo zastaveno řízení vedené proti její osobě (odvolací orgán v rozhodnutí uvedl, že tento doklad přiložený k odvolání nebyl). Dále žalobkyně v odvolání namítala, že napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné, nezákonnost a nesprávnost spatřuje žalobkyně v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, dále uvedla, že po příjezdu do České republiky plnila účel pobytu. Namítala, že správní orgán se nevypořádal se skutečností, že se v Německu ocitla omylem, v důsledku čehož byla vyhoštěna z území Spolkové republiky Německo. Namítala, že správní orgán neposoudil délku jejího pobytu, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společensko kulturní integraci a intenzitu vazeb k zemi původu. Účastnice řízení zdůraznila, že na území České republiky má pevné rodinné a sociální vazby a její vazby do země původu jsou pouze sporadické.

Žalovaný se s výše uvedenými odvolacími námitkami vypořádal tak, že uvedl: Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánu veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. V odst. 3 ustanovení § 53 správního řádu je uvedeno, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dle názoru odvolacího orgánu správní orgán prvního stupně zjistil všechny rozhodné skutečnosti ve věci žádosti žalobkyně na prodloužení platnosti povolení k pobytu. Rozhodl na základě relevantní informace o vyhoštění žalobkyně z území Spolkové republiky Německo z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území Spolkové republiky Německo. Žalobkyně v odvolání tuto skutečnost potvrdila, orgán prvního stupně před vydáním rozhodnutí posoudil, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti, a přihlédl zejména k dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Orgán prvního stupně zjistil, že účastnice řízení je svobodná a bezdětná a dalším šetřením nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu mělo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života.

Na základě uvedených podkladů Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky takto:

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“ rušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů.“

Podle ust. 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže ... jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle Čl. 25 Prováděcí úmluvy ze dne 19. června 1990 k Schengenské dohodě ze dne 14. června 1985 o postupném rušení kontrol na společných hranicích, uzavřené mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky:

1. Má-li smluvní strana v úmyslu vydat povolení k pobytu cizinci, který je uveden v záznamech osob, kterým nemá být povolen vstup, musí nejdříve konzultovat svůj postup se smluvní stranou, která záznam pořídila, a musí přihlížet k jejím zájmům; povolení k pobytu může být vystaveno jen ze závažných důvodů, zejména humanitárních, nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků.

Pokud se povolení k pobytu vydá, pak smluvní strana, která záznam pořídila, jej musí zrušit, přičemž může dotyčného cizince zařadit do svého národního seznamu osob, kterým nemá být povolen vstup.

2. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je uveden v záznamech o osobách, kterým nemá být povolen vstup, pak smluvní strana, která záznam pořídila, bude konzultovat se smluvní stranou, která povolení k pobytu vydala, s cílem prověřit, zda existují dostatečné důvody pro zrušení povolení k pobytu.

Jestliže povolení k pobytu nebude zrušeno, pak smluvní strana, která záznam pořídila, jej zruší, přičemž může dotyčného cizince zařadit do svého národního seznamu osob, kterým nemá být povolen vstup.

Podle čl. 112 odst. 1 Prováděcí úmluvy: „Osobní údaje zařazené v Schengenském informačním systému za účelem nalezení osob budou uchovávány pouze po dobu nezbytnou pro dosažení cíle, pro který byly pořízeny. Nejpozději 3 roky po jejich zařazení musí být smluvní stranou, která údaje pořídila, prověřena potřeba jejich dalšího uchovávání. U záznamů pořízených podle článku 99 činí tato doba 1 rok.“

Sporná otázka v projednávané věci se váže ke zjištění, zda-li při posuzování žádosti žalobkyně správní orgán přiměřeně přihlížel zejména k dalším skutkovým okolnostem zjištěným k osobě žalobkyně.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán zabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí o žádosti do soukromého a rodinného života cizinky, a dospěl v souladu se zjištěnými skutečnostmi k oprávněnému závěru, že vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla, že by měla na území ČR příbuzné nebo osoby blízké, újma v oblasti soukromých a rodinných vztahů žalobkyni nehrozí. V žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žadatelka neuvedla žádné vazby na území ČR, naopak uvedla, že celá její rodina žije ve Vietnamu. Žalobkyně byla, v rámci možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, vyzvána, aby uvedla další skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti; ani tentokrát ohledně rodinných a soukromých vazeb ničeho neuvedla. Zásah do rodinného a soukromého života správní orgán proto podrobněji nezkoumal neboť, jak bylo uvedeno, v průběhu řízení ohledně existenci rodinných a soukromých vazeb na území ČR žalobkyně netvrdila; Existenci rodinných vazeb zmínila pouze obecně v odvolání, nic konkrétního neuvedla ani v žalobě, a poprvé až v doplnění žaloby uvedla, že má zde přítele. Vzhledem k tomu, že soud přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí k skutkovému a právnímu stavu, jaký tu byl v době rozhodování žalovaného, soud k tvrzení uplatněnému poprvé až v doplnění žaloby nemohl přihlížet, proto žalobkyni navrhaný výsledek, mající prokázat existenci soukromých a rodinných vazeb neprovedl. Právní zástupce žalobkyně navíc svůj návrh na provedení výsledku u jednání odvolal.

Nicméně ze znění ustanovení § 37 odst.2 zákona o pobytu cizinců, konkrétně ze slovního spojení „přihlíží zejména“ vyplývá, že jde o demonstrativní výčet skutečností, ke kterým je správní orgán povinen přihlížet. Žalobkyně v odvolání uvedla, že po vstupu na území České republiky omylem zabloudila do Spolkové republiky Německo a tohle porušení právních předpisů bylo jediným a posledním pochybením, poté již se chovala řádně a plnila účel pobytu. Uvedla, že jí bylo doručeno rozhodnutí státního zastupitelství Chemnitz, v kterém bylo uvedeno, že bylo dne 26.1.2006 zastaveno řízení vedené proti její osobě. Odvolací orgán k tomu v rozhodnutí pouze uvedl, že tento doklad přiložený k odvolání nebyl.

Žalobkyně v odvolání namítala, že rozhodnutí je tedy nepřiměřené vzhledem k nízké závažnosti porušení, délce pobytu a následnému řádnému chování žalobkyně.

Této námitce, která je rovněž žalobní námitkou, musí soud žalobkyni přisvědčit. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí je potřeba vážit intenzitu porušení veřejného zájmu ve vztahu k dopadu tohoto rozhodnutí do různých oblastí života cizince, a dopad do rodinného a soukromého života je jednou z nich, ale nikoliv jedinou. Rozhodnutí je poněkud formalisticky postaveno pouze na zjištění, že v evidenci (Schengenského informačního systému) je veden o žalobkyni záznam o porušení předpisů týkajících se vstupu na území smluvních států Evropské unie. Skutečnost, že se jedná o porušení předpisů nízké závažnosti, od kterého uplynula značná doba (4 roky do doby rozhodnutí žalovaného), po kterou se žalobkyně chovala řádně a respektovala právní předpisy, inspekce nezkoumala. Rozhodnutí správních orgánů v této věci je nepřiměřeným i z toho důvodu, že k neoprávněnému vstupu došlo 9.10.2005, do informačního systému byl o něm záznam vložen 11.10.2005, následně rozhodoval inspektorát o žádosti žalobkyně o povolení dlouhodobého pobytu tak, že jí od 1.5. do 30.4.2008 pobyt povolil, a to přesto, že o žalobkyni byl veden v informačním systému záznam, nebo-li záznam pro povolení dlouhodobého pobytu nijak nevalil. Když pak žalobkyně podala žádost o prodloužení pobytu záznam, který byl pořízen před čtyřmi lety je žalobkyni přičítán k tíži a je fakticky jediným důvodem, pro který byla nyní při rozhodování o prodloužení již povoleného pobytu žádost zamítnuta. V rozhodnutí žalovaného tento rozpor není nijak vysvětlen ani odůvodněn.

Schengenský informační systém (dále jen „SIS“) je databázi zřízenou a vedenou na základě čl. 92 – 119 Schengenské prováděcí úmluvy. Pro potřeby policejních a justičních orgánů dotčených států poskytuje přístup k vybraným druhům informací o sledovaných či hledaných osobách a věcech (zejména vozidla, doklady, bankovky). Podkladem pro provedení záznamu musí být vždy rozhodnutí přijaté příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Smluvní strana, která záznam do systému pořizuje, má povinnost ověřit, zda závažnost daného případu odůvodňuje pořízení záznamu (čl. 94 odst. 1). Schengenská prováděcí úmluva přitom stanoví demonstrativní výčet případů, kdy může dojít k zaznamenání cizince do systému; mj. se může jednat o skutečnost, že cizinec byl vyhoštěn, navrácen nebo vypovězen, přičemž tato opatření nebyla odložena ani zrušena, obsahují zákaz vstupu, případně pobytu a zakládají se na porušení vnitrostátních právních předpisů o vstupu nebo pobytu cizinců (čl. 96 odst. 3). Je nepochybné, že zařazení a evidence v SIS má pro cizince závažné důsledky týkající se jeho vstupu a pobytu na území členských států. Jedná se zejména o odepření vstupu na území smluvních států schengenského prostoru [čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenského hraničního kodexu], zamítnutí udělení víza [čl. 15 Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 32 odst. 1 písm. a) bod v) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009, o kodexu Společenství o vízech] či zamítnutí vydání povolení k pobytu (čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy). Schengenská prováděcí úmluva stanoví v čl. 25 členským státům postup v případě, kdy rozhodují o vydání povolení k pobytu cizinci vedeném v seznamu osob, jimž má být odepřen vstup.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.10.2010, čj. 2 As 79/2010-79, v skutkové a právně obdobné věci uvedl, že „Před rozhodnutím je členský stát povinen konzultovat se státem, který záznam do systému pořídil, a přihlíží k jeho zájmům; V řízení o povolení k dlouhodobému pobytu je tedy příslušný orgán členského státu, který zjistí, že cizinec (žadatel) je v SIS veden jako osoba, které má být odepřen vstup, povinen konzultovat členský stát, který záznam pořídil.“ V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v této věci měl „městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí stěžovatele zjišťovat, zda

se správní orgán (stěžovatel) zabýval otázkou, nemělo-li by žalobkyni - přes její záznam v SIS – být uděleno povolení k dlouhodobému pobytu ze závažných důvodů. Je přitom třeba si uvědomit, že výčet závažných důvodů v čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy je demonstrativní; výslovně zahrnuje pouze důvody humanitární a důvody vyplývající z mezinárodních závazků. Na druhou stranu je však nutné zdůraznit, že žadatel o vydání povolení k dlouhodobému pobytu má v tomto ohledu povinnost tvrzení a důkazní; musí uvést a prokázat skutečnosti, jež by mohly být pod závažné důvody (ty je třeba posuzovat vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu) podřazeny.“

Podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy „*vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu*“. A dále „*pokud není povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup*“.

Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dále uvedl, že „*vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu nebo dlouhodobého víza, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, musí dojít k provedení (ze strany členského státu, který záznam pořídil) konzultační řízení a (ze strany členského státu, který vízum nebo povolení k pobytu vydal) zjišťovací řízení, v době rozhodné...*“.

V nyní posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobkyně byla vedena v Schengenském informačním systému jako osoba, které má být odepřen vstup. Ze správního spisu vyplývá, že vyšlo při rozhodování o prodloužení dlouhodobého pobytu najevo, že žalobkyně byla držitelem platného povolení k pobytu a současně byla vedena v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, z výkladu provedeného Nejvyšším správním soudem vyplývá, že inspekce byla povinna provést konzultační řízení, zda-li v době rozhodování neodpadl důvod, pro který byl záznam pořízen. V odvolání žadatelka uvedla, že trestní stíhání proti ní bylo Státním zastupitelstvím v Chemnitzu zastaveno a byť, jak tvrdí odvolací orgán, tento doklad nedoložila, v rámci konzultačního řízení, ke kterému byl i bez této odvolací námítky žalovaný povinen, si mohl pravdivost jejího tvrzení ověřit.

Dalším důvodem, proč byl žalovaný povinen si skutečnosti v odvolání uvedené ověřit a provést konzultační řízení je skutečnost, že vzhledem k tomu, že vycházel ze záznamu založeného v evidenci 11.10.2005 a inspekce, jakož i žalovaný rozhodovali po více než třech letech (dne 13.10.2008 a dne 3.3.2009), měly správní orgány postupovat v souladu s čl. 112 odst. 1 Prováděcí úmluvy, podle kterého: „*Osobní údaje zařazené v Schengenském informačním systému za účelem nalezení osob budou uchovávány pouze po dobu nezbytnou pro dosažení cíle, pro který byly pořízeny. Nejpozději 3 roky po jejich zařazení musí být smluvní stranou, která údaje pořídila, prověřena potřeba jejich dalšího uchovávání*.“ Vzhledem k tomu, že řízení vedené proti žalobkyni bylo dne 26.1.2006 zastaveno, v době rozhodování obou správními orgány, mělo být ověřeno u smluvní strany, zda-li existuje potřeba uchovávání zařazení, a v každém případě k této skutečnosti mělo být při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně přihlédnuto. V tomto bodu je rozhodnutí inspekce, jakož i rozhodnutí žalovaného, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud zrušil obě rozhodnutí, neboť trpí obě stejnou nezákonností, spočívající v porušení procesních předpisů a nedostatku důvodu rozhodnutí; správní orgány neposuzovaly přiměřenost zásahu vzhledem k nízké intenzitě a nízké závažnosti porušení právních předpisů, nezkoumal aktuálnost údajů v SIS s ohledem na uplynutí 3 let od

provedení záznamu a skutečnosti, že řízení, na základě kterého byl proveden záznam bylo zastaveno, nepřihlédl ke skutečnosti, že povolení dlouhodobého pobytu bylo vydáno za stejné skutkové a právní situace jako rozhodování o prodloužení tohoto pobytu, nepřihlédl k době, která uplynula od provedení záznamu v SIS, po kterou se žalobkyně chovala řádně a respektovala právní předpisy.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 5 úkonů právní služby po 2.100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby, doplnění žaloby a 2x účast u jednání), a 5 x režijní paušál po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 14.400,- Kč včetně DPH Další náklady představuje cestovné Chomutov –Praha a zpět ve výši 4.119,- Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 20.519,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 13.12. 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu